

Заедно съ тѣзи животни се луталъ и човѣкътъ. И той, както другитѣ животни, нѣмалъ, нито кѣща, нито облѣкло. За *подслонъ* му служелъ нѣкой храстъ или кухо дърво, а за облѣкло — поясъ отъ листи, които закривали само една частъ отъ голото му тѣло. Храната му била плодове, месо отъ животни, а въ нѣкой случай даже и коренитѣ на извѣстни растения.

Тѣй прѣкарвалъ човѣкътъ своя животъ и, може би, дълго врѣме щѣлъ да прѣкарва така, ако лошитѣ звѣрове не го застрашавали.

Тогавашиниятъ човѣкъ е билъ за оплакване, защото е билъ дивъ, както всички звѣрове. Почти голъ, безъ кѣща, само съ една тояга или камъкъ въ рѣка, той не е можелъ да се пази отъ звѣроветѣ. Освѣнъ това, той живѣялъ досущъ осамотено, а не както днеска на *общества*. Често пѣти мѣжътъ се отървалъ съ бѣгане и катеряне по високитѣ дървета, но жената и дѣцата, като по слаби, не можели да направятъ същото, затова бивали разкъсвани отъ звѣроветѣ.

2.

Като видѣлъ човѣкътъ, че кухитѣ и високи дървета съ храсталакътъ не ще го опазятъ отъ жѣбитѣ на звѣроветѣ, почналъ да избира за жилище нѣкоя пещеря, или пукната скала, входоветѣ на които заграждалъ съ съборени отъ вѣтъръ дървета. Но и тукъ срѣщналъ спѣнка. За да завладѣе такова жилище, трѣбало е да се спрѣчка съ нѣкой звѣръ, който по-рано избралъ това мѣсто за свое леговище, а това не било винаги лесно.

Човѣкътъ искалъ да изнамѣри леснина за да се прѣпазва по-добрѣ отъ звѣроветѣ. Не се